

Άσκηση αναμονής

Ετοιμασίες πολλές
Στο νου θάλασσα
Η μόνη
(κρυφοκαίω)

Το περασμένο καλοκαίρι
Η μέρα ήταν χωρίς σκιές
Αστραφτερή έως θανάτου

Μεθάω ότι υπάρχω
Διατηρώ τη διαφωνία μου
Με το χρόνο και τα νερά του
Κι ας κολυμπώ ύστερα υπτίως

Τώρα πάντως
Δίνω μεγάλη προσοχή
Στις ετοιμασίες
Τα μικρά προσωπικά
Ο έμμονος λόγος
Η φτερούγα μου

Κρυφοκαίω
Σε μια μόνιμη σκιά
Η κουβέντα μου έχει χάσματα
Σαν την ψυχή της

□ Στο ραδιόφωνο
Μια ξένη φωνή

Και τούτο το ποίημα
Θα μείνει ατελείωτο

